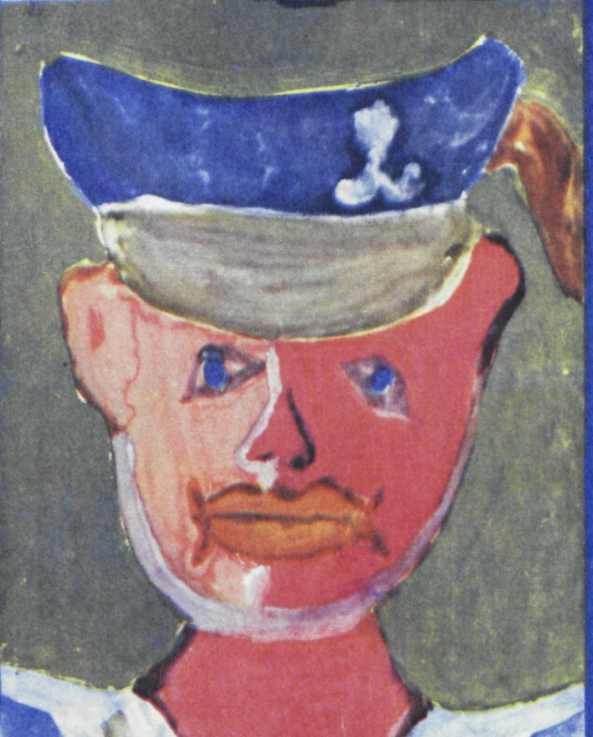
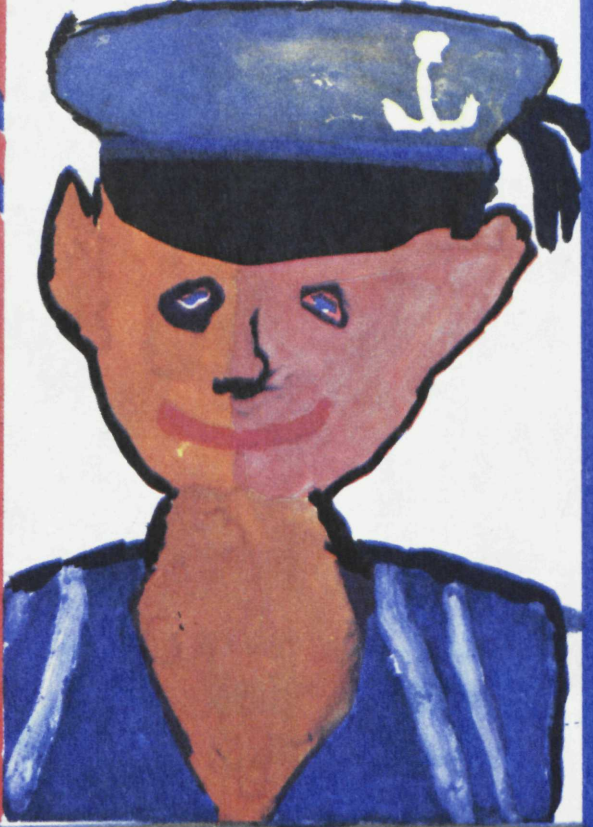

TÄHKEKE

NR. 2 1975

Kodust ja Kodumaast

Kodu, tuttav ja hea.
Isa ja ema moodi.
Võileib valmis on seal,
pehme padjaga voodi,
armas su mängukaru...
Nutud naljaga pooleks.
Kõigest ei saagi ehk aru –
mured veel suurte hooleks.

Kodu, nii tuttav ja hea.
Isa ja ema moodi.

Miljonid väikesed kodud
isade-emade moodi.
Miljonid võileivad. Miljonid
suured ja väikesed voodid.
Tuhanded külad ja linnad,
metsad, järved ja jõed.

Sajad tegudemõtted,
sajad töörahva tõed.

Kodumaa, tuttav ja hea.
Isade-emade moodi.

IRA LEMBER

Sõdurimüts

Üks sõdurimüts ripub me seinal,
selles on rõõmu, selles on leina.
Ehk küll aeg teda värvinud halliks,
müts on vanaisale kallis:
kui ta mütsi silitab vahel,
on ta nägu mõtlik ja mahe.
Jookseme tema juurde siis ruttu,
teame, et kuuleme sõjajuttu.
Varsti igas ta lahinguloos
oleme mängult temaga koos.

Mardi medal

Ühtekokku on neid kolm tähekest. Esi-
mene täheke läheb oktoobrilaste paraa-
dile madrustena. Pluusile ömmeldakse madru-
sekrae, pähe pannakse lintidega madrusemüts.
Madrusena on paraadil tore marssida.
Teine täheke läheb paraadile sanitaridena.
Sanitaridel ripub punase ristiga paun üle öla.
Aga kolmandast tähekesest saavad jalaväela-
sed. Pilotkad neil juba on. Onu major tõi pilot-
kade ette viisnurgad ka. Niisugused nagu päris
sõduritel.

Onu major on viienda klassi Arvedi isa. Kui
rivivõistlused või paraadid tulemas, käib ta ikka
koolimajas õpetamas, kuidas õigesti marssida.
Pagunite ja pilotkade ja madrusemütside ja
punase ristiga paunade tõttu näeb rivi väga
uhke välja. Rivikomandör Sulevi arvates näeks
rivi veel uhkem välja, kui marssijatel aurahad
rinnas oleksid. Sulev on julge poiss. Nii kui tal
see mõte tuleb, küsib ta onu majorilt, kas onu
ei saaks neile paraadi ajaks oma medaleid lae-
nata. Onul peab neid palju olema, seda on
vormikuuete kinnitatud lindikestest näha.

Onu major arvab ka, et medalitega marssijaid
oleks uhkem vaadata, kuid need medalid peak-
sid siis laste endi medalid olema. Niisugused,
mis kandjad ära teeninud.

Kohe hakatakse arutama, kes missugust medalit
väärt. Siiri saab viiemehe medali. Kahe kooli-
aasta jooksul on temal olnud ainult viied päe-
vikus. Antu tunnistatakse osavuseordeni vääri-

liseks: tema on koolis ainuke, kes oskab
kätel käia. Üllele antakse vahva laulja medal.
Aga klassi parim joonistaja Pille laseb pliiatsi-
tel siuh-säuh käia ja teeb medalid sealsamas
valmis. Lõika aga paberist välja, kleebi papile
ja pane rinda!

Varsti on kõigil medalid. Ainult väikesele Mar-
dile ei leita kuidagi auraha, mida ta võiks täie
õigusega kanda.

«Vaprusemedal!» pakub Sulev.

«Mart kardab kangesti koeri.»

«Kibuviitsamarja medal!»

«Mart oli ju haige, kui ravimtaimi korjati.»

«Aga suuskurimedal!»

«Mis suuskur Mart on! Rohkem pikali kui
püsti.»

Onu major pole tükk aega sõnagi öelnud. Nüüd
tahab ta teada:

«Kas sa, Mart, koeri väga kardad!»

«Enam väga ei kardata,» sosistab Mart. «Kui
koer vastu tuleb, ütlen talle: «Uist!»»

«Aga kas sa suusamäel palju kukud!»

«Enam väga palju ei kuku. Kust kukun, sealt
sõidan seni, kuni püsti jään.»

Rohkem pole onu majoril vaja pärida.

«Teate,» lausub ta lastele, «ma ütlen, mis
Mardile joonistada. Raskuste ületamise medal.»

JORI RANT

Illustreerinud VIRVE KOTKAS

KÕNELUS

HELJO MÄND ÕUES TUISKAB, TOAS ON SOE,
ISA AJALEHTE LOEB.
«MILLEST TULEB SOOJUS?» KÜSIN.
«SOOJUST ANNAB KIVISÜSI.
MEIE TARBEEKS MAA ALL ŠAHTIS
MURRAB KAEVUR KÜTUST LAHTI.»

ÕHTUL LÄIDAN VALGUSE.
«KUST SAAB VALGUS ALGUSE!»
«VALGUST TEEB ELEKTRIJAAAM.
AUR YEAB PÖÖRLEMA TURBIINI,
SEALT ELEKTER MÖÖDA LIINI
LIIGUB KIIRELT ÜLE MAA.»

«SOE JA VALGE ON ME TOAS,
AGA KUST ME SAIME TOA!»
«MÜRSEPP SEINAD ÜLES LADUS,
PLEKKSEPP KATUST PEALE TAGUS,
PUUSEPP HÖÖVELDAS JA SAAGIS,
MAALER VÄRVIS, KLAASSEPP KLAASIS.»

VÖTAN AABITSA JA LOEN,
KIISU MULLE SÜLLE POEB.
JUTU KESKELT SABAGA
AJAB TÄHTI TAGA TA.
«KUI SA TAHAD TARGAKS SAADA,
SIIS PEAD ALUSTAMA A-GA.»

HOLGER PUKK

RAAMATUID VALIMAS

Emma saatis Peedu ühe töötädi juurde kirja viima. Tädi kutsus Peedu tuppa ja — seal poiss päris ehmus. Kaks seina olid maast laeni raamatuid täis!

«Kas teil lasteraamatuid ka on?» küsis Peedu.

«On ikka,» vastas tädi. «Näe, see rida ja see rida...»

«Oi, kui palju! Mul küll nii palju ei ole!» imestas Peedu ja küsis kohe: «Kas te mulle ka lugeda annate?»

«Muidugi annan,» kostis tädi. «Missuguseid raamatuid sa kõige parema meelega loed?»

«Ee... Ei fea...» tunnistas Peedu.

«Hüva. Ma siis soovitan sulle... Võta näiteks see,» ütles tädi.

«Oih!» kohkus Peedu. «See on hirmus paks! Raske tassida.»

«Ah-nii... No siis see...» pakkus tädi.

«See on kole pikk ja lai. Ei mahu siia koolikotti äragi!» ei meeldinud Peedule ka teine raamat.

«Eks siis võta see...» soovitas tädi kolmandat.

Peedu pistis nina raamatusse ja ütles:

«Siin on nii vähe lugeda. Kole õhuke raamat ja kole suured tähed.»

«Ma näen, et sa oled väga nõudlik raamatulaenaja,» sõnas tädi. «Teine kord võta väike kaal ja mõõdulint kaasa. Siis on kergem valida!»

Peedu keeras ringi ja tuli tulema. Mis sa niisuguse rumala tädiga veel räägid!

Illustreerinud JAAN TAMMSAAR

ALEKSEI ŽUKOVITŠ

R-i õppides

LAPSEGA ON LUGU PAHA,
R-I ÜTELDA EI TAHA
KUIDAGI TA PUDIKEEL:
LAPS ON LEEL, KUID MITTE REEL.

KARU KINDLASTI SÖÖB KALU,
AGA TARU POLE TALU.
LÄBI PIHU VOOLAB LIIV,
AGA EMA KÄES ON RIIV.

VÄLJAS PLAGISEVAD LIPUD,
SINA EMA KÜLJES RIPUD.
KOER TEEB «URR» JA KIISU «NURR».
ÜHISELT SAAB SELGEKS R.

LÄTI KIRJANIK
VITAUTS ĻŪDĒNS

Koer

KOERAL OMA LUBA.
AUH! AUH! AUH!
POLE OMA TUBA.
KRAUH! KRAUH! KRAUH!
KOERAL NELI JALGA.
AUH! AUH! AUH!
VÕORAS ANNAB MALKA.
KRAUH! KRAUH! KRAUH!
HOMMIK NÕNDA KENA.
AUH! AUH! AUH!
AGA KUS ON EMA?
KRAUH! KRAUH! KRAUH!
KOERAL KÕRVAD LONTIS.
AUH! AUH! AUH!
PAKU MULLE KONTI.
KRAUH! KRAUH! KRAUH!

Tõlkinud ITA SAKS

Kindlasti olete lugenud raamatuid «Lood Kukeleegua linnast» ja «Doktor Meerikese ja Ponts-Ontsu imepärane merereis». Need kirjutab ROBERT VAIDLO. Praegu kirjutab kirjanik Kessu-lugusid. Kui Robert Vaidlo kümme Kessu-juttu valmis saab, siis kavatseb ta need raamatuna välja anda. Niisuguse raamatuna, kus oleks palju toredaid pilte sees. Jääme ootama!

TAGUR- PIDI VIHM

ROBERT
VAIDLO

Kui ma poleks vahepeal juhtunud Kessu päevikut vaatama, ega ma siis oleks osanud teile seda lugu jutustadagi. Aga nüüd oskan. Ühel hommikupoolikul oli Kessul ja suurest värvilisest pildiraamatust pärit triibulises kostüümis kloun Tripil väga igav. Nad lõssutasid aknalaua ja vaatasid üksisilmi läbi vee- pisarais klaasruutude õue, kus juba hommikust peale sadas.

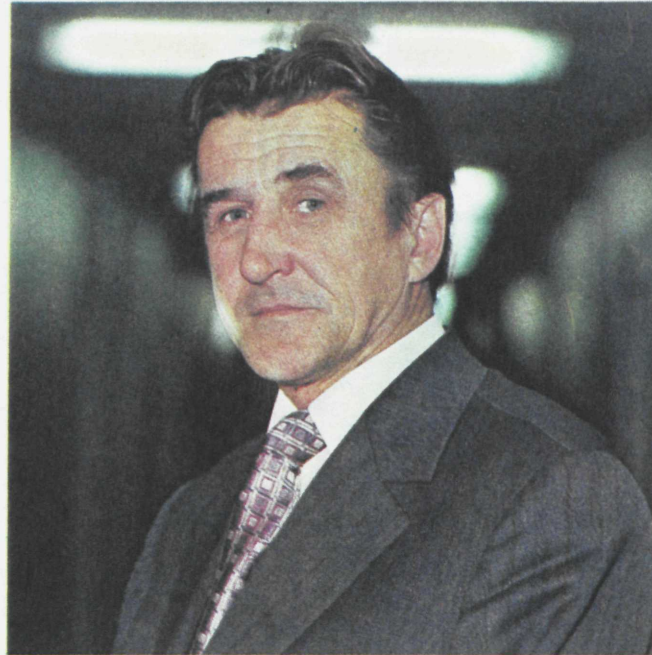
«Aga kui vihm ei sajak mitte ülevalt alla, vaid alt üles?» ütles äkki Kessu.

«Me võiksime seda proovida,» arvas Trip.

«See peaks olema üsna huvitav.»

«Aga kuidas?» imestas Kessu. «Meil ei ole käepärast ühtegi võlurit.»

«Mul peab olema kuskil pilt, kus vihm sajab ülevalt alla,» teatas Trip. «Otsime selle üles ja kleebime tagurpidi kokku. Siis sajab vihm alt üles.»

Nad leidsid pildi ja kleepisidki niimoodi. Esimesena ehmus väike tüdruk, kes kõndis pildil, vihmavari pea kohal. Ta viibus varju otsekohe jalgade alla, võttis varrest kõvasti kinni ja hakkas vihmavarjuga nagu kausiga hüpete kaupa edasi liikuma, mida tavaliselt suudavad vaid tsirkuseartistid. «Küll on alles kentsakas!» kiljus hüppaja tüdruk. Aga siis tal hüpe ebaõnnestus ja ta potsatas istuli tõusvaile piiskadele.

«Küll ma olen alles naljakalt märg!» hüüdis ta nüüd.

Kohalik kaupmees aga pahandas: «Kaua need vihmavarjud niimoodi vastu peavad! Sel juhul peaks neid tegema tõrvariidest, aga mitte siidist.» Kuid ka tema muutus imelikust vaatepildist lõbusaks ja soovitas: «Parem muretsege endale kõik pikad kalamehesäärrikud. Nendega oskab iga-

üks käia, ja vähemalt jalad jäävad kuivaks.»

Kalamehed tiigi kaldal aga hoopis nuri- sesid: «Püüa nagu purskkaevus, vesi pahiseb alt üles!» Ja kokkusid: «Pursk- kaevudes on kalapüük rangelt keelatud!» Nad võtsid õnged kiiresti veest välja ja tegid kähku minekut, enne kui mõni kor- ravalvur neid kinni nabib.

Kaugeltki lõbus polnud ka perenaine, kes pildi peal läks lehma lüpsma. Ta asetas lüpsipingi kohale, asus lapiga udarat puhastama, aga kohe varsti oli lapp sajast vesimärg.

«Hei, vanamees!» hüüdis ta oma elukaas- last. «Lehm on altpoolt puha ligune- nud, kuidas ma teda nõnda lüpssta saan. Tule keerame piimalooma kahekesi selili, las sajab sinna.»

Ka linnud tundsid endid ebamugavalt ja nad hakkasid lendama uut moodi, selg maa ja kõhualune taeva poole. Nii aga paistsid neile sääsed ja teised putukad õhus kõik, jalad ülespidi, ja algul ei osanudki nad neid püüda.

Ainult kaladel oli ükspuha, kas sajab alt üles või ülevalt alla. Nemad ujusid endi- selt vees ja vaevasid pead selle üle, kas nende ees pole peidus nõeltheravat õnge- konksu. Ega nemad teadnud, et kala- mehed juba ammu ära läksid.

Vihmapiisad võtsid maalt kaasa mulda ja tolmu, kandsid need üles ja varsti olid kõik pilved porised ning terve taevas üleni määrdunud. Vihmaussid hakkasid koguni nõu pidama, kas nad ei peaks üle kolima taevasse, kus paistis juba mõ- neti vihmaussilikum kui maa peal.

Kooliõpetaja, kes andis parajasti tundi, tõmbas akna kinni ja ütles:

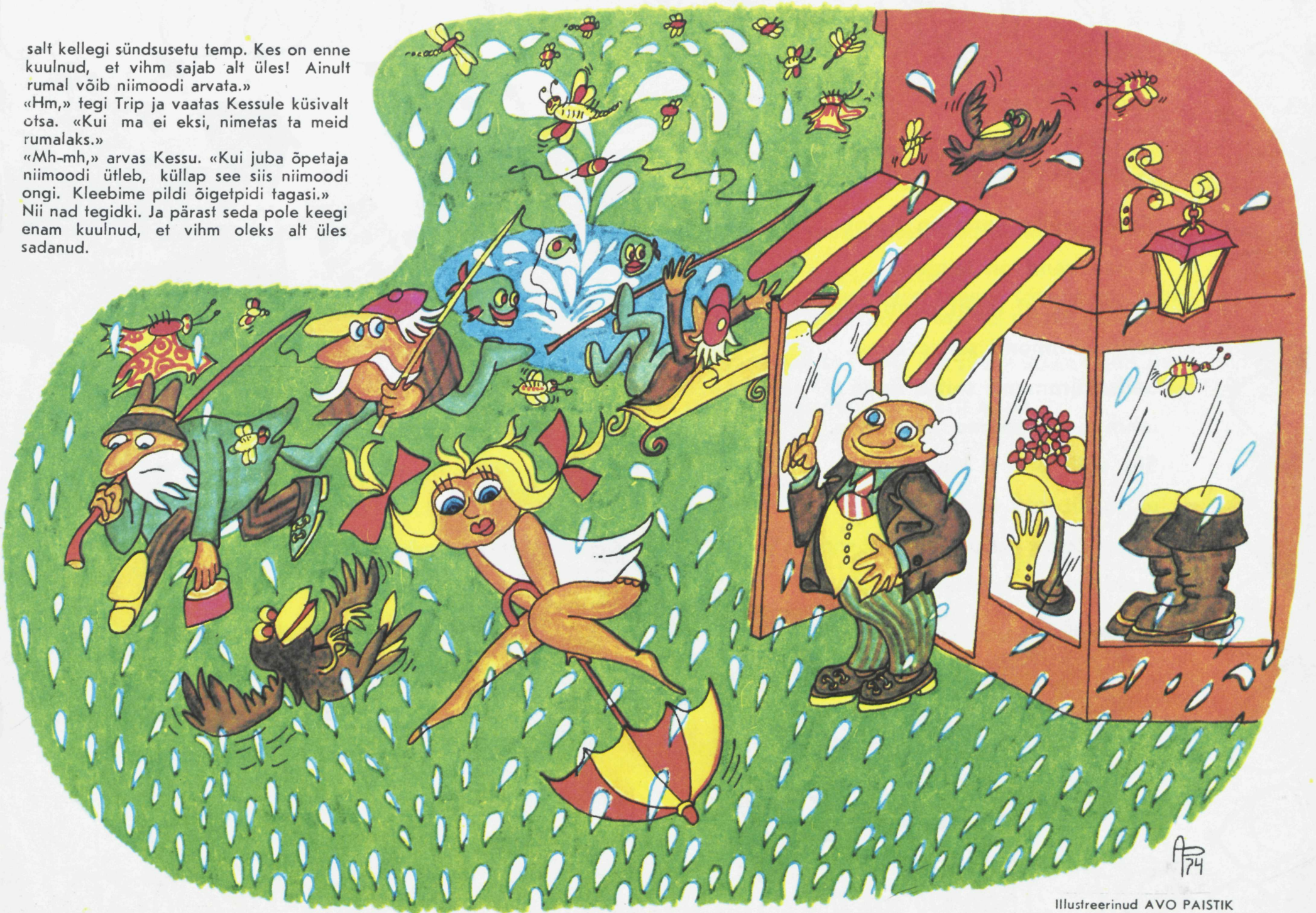
«Õpilased! Palun ärge keegi vaadake praegu aknast välja. See, mis seal sün- nib, ei sobi kokku ühegi loodusseadu- sega, mida ma teile õpetan. See on liht-

salt kellegi sündsusetu temp. Kes on enne kuulnud, et vihm sajab alt üles! Ainult rumal võib niimoodi arvata.»

«Hm,» tegi Trip ja vaatas Kessule küsivalt otsa. «Kui ma ei eksi, nimetas ta meid rumalaks.»

«Mh-mh,» arvas Kessu. «Kui juba õpetaja niimoodi ütleb, küllap see siis niimoodi ongi. Kleebime pildi õigetpidi tagasi.»

Nii nad tegidki. Ja pärast seda pole keegi enam kuulnud, et vihm oleks alt üles sadanud.

AP
174

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24
77 76 75 74 73 72 71 70 69 68 67 66 65 64
VENE KIRJANIK
SEMJON PIVOVAROV

Leiutaja

Teate: väike vend on Kajal,
ja see vend on leiutaja.
Arvab ta, et lehm peab saama
seitsekümmend seitse õuna.
Seitsekümmend seitse õuna
lehm peab saama iga lõuna.
Siis võib pärast lõunat tahta,
et ta lüpsaks õunamahla.
Ütleb poiss: «Kui suureks saan,
mahlalehma leiutan!»

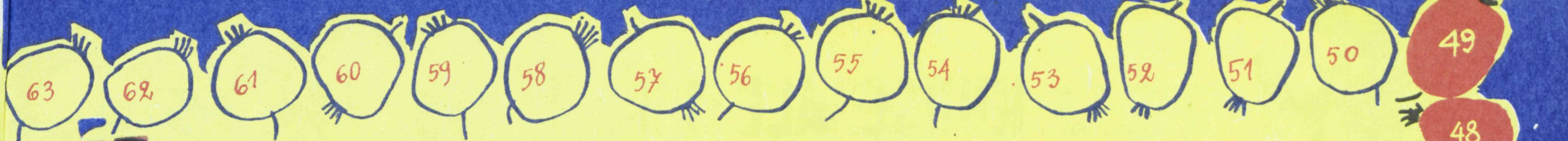
Tõlkinud
LEELO TUNGAL

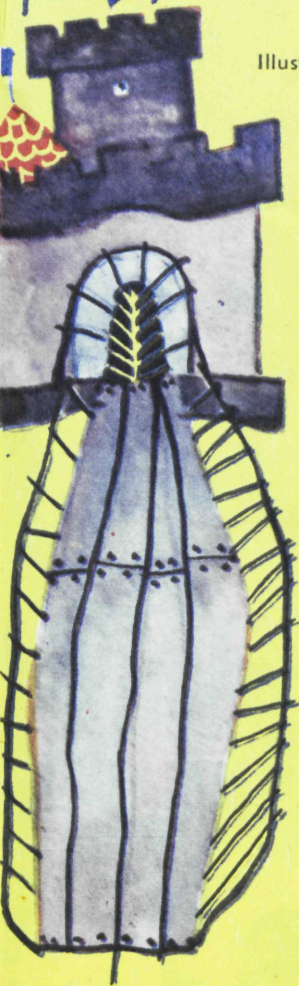
KALJU KANGUR

Muinasjutu- aias

Mall, see muinasjutumaias,
maalis muinasjutuaias.
Maalis vee ja maalis taeva,
maalis valge purjelaeva.

Illustreerinud ENE PIKK

Maalis lossi, mereranna,
randa kurja kuninganna.
Ah, see kuri kuninganna
tahtis Malle nahka panna!
Trampis, karjus, tulvil raevu...
Mall sai plehku hädavaevu.
Maalis Mall siis seitse venda,
maalis nende hulka enda.
Iga vend sai uhke ratsu –
ainult kinni hoida katsu!
Vennad vapralt sõtta sõitsid,
kurja kuninganna võitsid.
Nüüd nad pärast sõjasõitu
lossis pühitsevad võitu.

MATI SOONIK

Ülle tegi mulle liiga!

ÜLLE JA ÜLLAR MÄNGISID ÕUES. ÄKKI SILKAS POISS TÕINATES
TUPPA:

«VANAEMA, ÜLLE TEGI MULLE LIIGA!»

VANAEMA HAARAS POISIL KÄEST KINNI JA TORMAS ÕUE. JOOK-
SUPEALT LEIDIS TA OKSARAO JA JUBA PIDI TÜDRUK NAHA PEALE
SAAMA.

«KALLIS VANAEMA, EGA MINA OLE SÜÜDI! ÜLLAR TAHTIS MIND
LÜÜA JA LÕI OMA KÄE ÄRA.»

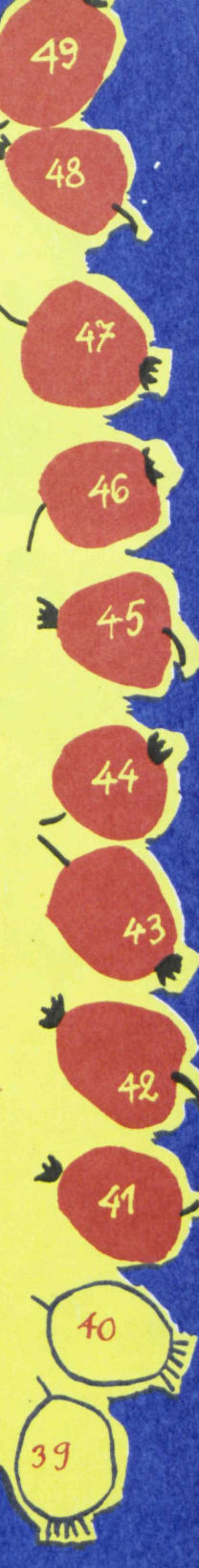
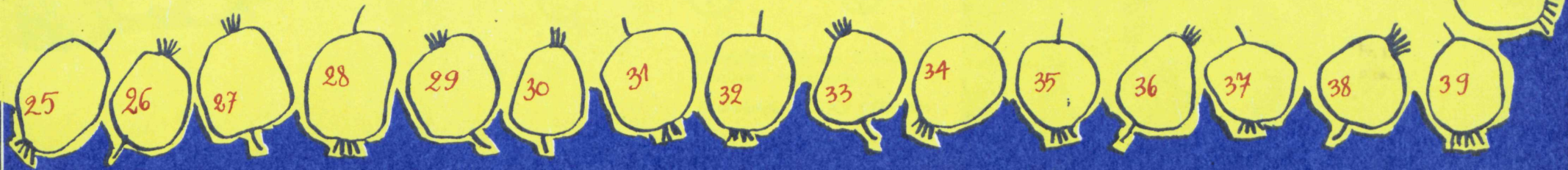
ÜLLAR VAHTIS MOSSITADES ENDA ETTE MAHA.

Ole nagu näitusel!

JÜRI LÕIKAS NOAGA KOOLIPINKI OMA NIME.

«IGALE POOLE TA MIND KA KIRJUTAB! OLE NAGU NÄITUSEL!»

NIMEL OLI VÄGA SANT ENESETUNNE, KUID PÖGENEDA TA EI
SAANUD. OLEKS OLNUD VÕIMALIK, OLEKS JÜRI KÄTETÕÖ POISI
LÄBI TUUSELDANUD. OLEKS ON SANT POISS, JA NÕNDA
JÄIGI NIMI KÕIGILE OTSA VAHTIMA, KES PINGIST MÕÖDUMA
JUHTUSID.

KUUSE ALL LUMEL

Talvapäeval läksin kuusi-
kusse. Lumehanged ulatu-
sid üle põlve. Külm oli nii kange,
et vägisi tikkus ninaotsa ja põse-
nukke näpistama. Kuuseladvas
hüplesid varblastest natuke suure-
mad linnud, häälitsedes: «Tök-
tök-tökt!»

Need olid kuuse-käbilinnud: isad
punase ja emad kollakasrohelise
sulekuuega. Oks lindudest klam-
merdus käbi külge ja nokitses
sellest seemneid. Kuuseseemne-
test kuuse-käbilinnud peamiselt
toituvadki. Kuuse-käbilinnu nokk
on konksjas, noka otsad ulatuvad
teineteisest ristamisi üle. Niisugu-
se nokaga on hõlbus käbi soomuse-
id kõrvale keerata ja nende alt
seemneid välja nokkida.

Potsti kukkus linnu nokitsetud
käbi kuuse alla lumele. Tõtsin
käbi üles ja vaatasin: see oli kes-
kelt niimoodi sasitud, nagu näed
pildil 1.

Silmasin mitme kuuse all lumele

laiali pillatud käbirootse (pilt 2)
ja lahtisi käbisoomuseid. Kes oli
siin seemneid nosinud! Orav! Ta
hammustus käbi oksa küljest lahti
ja haaras esikäppade vahele. Siis
näris soomused rootsu lähedalt
katki ja neid suust välja puistates
sõi seemned ära.

Oks käbirootse oli hoopis isemoo-
di. Pool sellest oli orava näritud
[pilt 3], aga teine pool! Selge!
Enne kui orav jõudis käbist kõik
seemned kätte saada, kukkus käbi
ta käppade vahelt maha. Nüüd
tuli tilluke, roostepuuni seljaga
leethiir jaole. Hiir näris soomuse
otsad lühemaks ja ulatuski oma
teravate hammastega seemnete
kallale. Kuuse-käbilinnu või orava
poolt mahapillatud terve käbi
pügab leethiir niisuguseks, nagu
näed 4. pildil. Veel teisedki mets-
hiired otsivad mahakukkupud
kuusekäbidest seemneid. Kuuse
alt lumelt leidsin ka nende näksi-
tud käbi. Seda näed 5. pildil.

Rähn lendas kuuselatva. Jäin teda
silmitsema. Rähn haaras jalgade
ja nokaga käbist kinni. Niiviisi ta
seal rippus ning sikutas käbi. Ja
sikutas käbi oksa küljest lahti.
Siis lendas minema, käbi noka
vahel.

Läksin rähnile järele. Teadsin, et
lähedal on tema sepikoda. See
oli vana, kunagistest tormidest
pooleks murdunud tüüakas puu.
Juba kostiski: «Toks-toks-toks!»
Rähn töötas sepikojas. Ta oli käbi
puutüü oõnsusse torganud. Oma
tugeva nokaga purustas ta käbi
soomuseid, et seemneid saada.

Varsti lendas rähn uut käbi
tooma. Tühjaks toksitud käbi jäi
puuõõnde. Rähn saabus tagasi ja
haakus puukoore külge, hoides
küüniste vahel uut käbi. Siis kak-
sas rähn nokaga: vana käbi len-
das oõnest välja ja kukkus lu-
mele. Käbisoomused olid nii-
moodi harevil, nagu näed pil-
dil 6.

EINO TALI

1

2

3

4

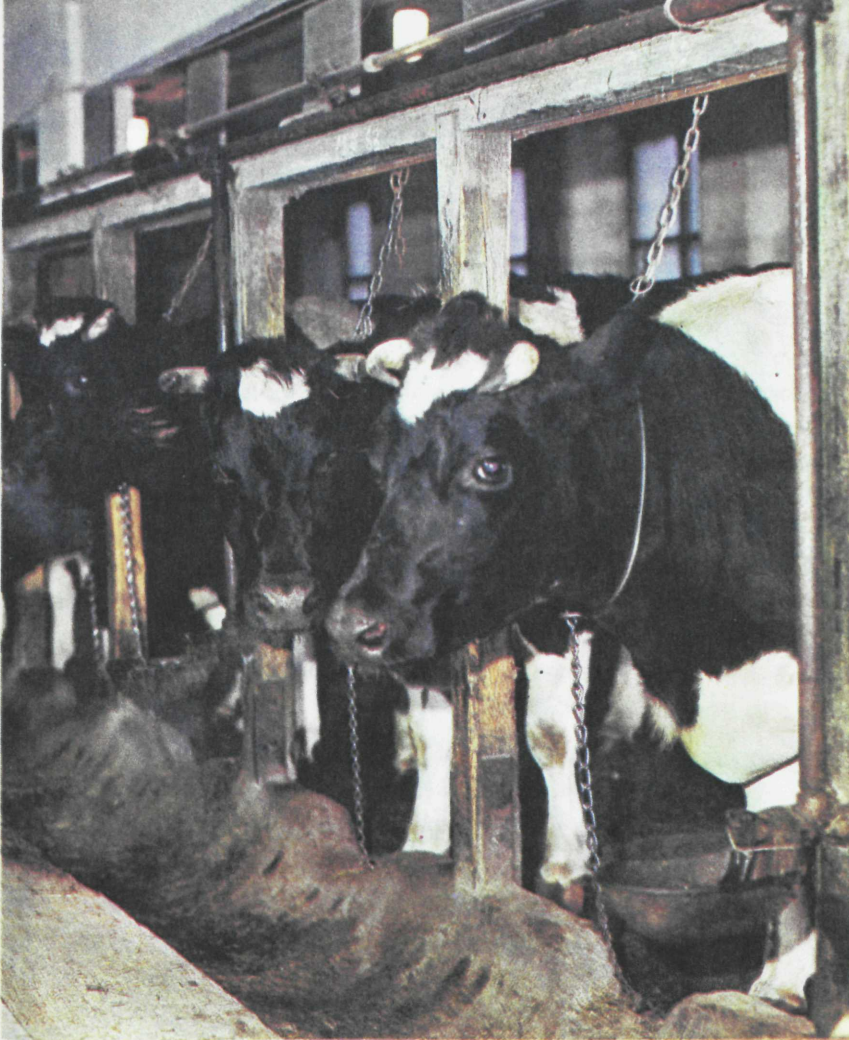

5

6

Veisefarmis.

SIIT TULEB PIIM

Mäletan, kuidas vanaema lehma lüpsis. Ta läks lauta, võttis heinavirna tagant väikese pingi ja pani selle Kirjaku kõrvale. Siis istus pingikesele, võttis lüpsiku põlvede vahele ja hakkas lüpsma. SIRR-sorr, sIRR-

sorr sorisesid piimanired lüpsikusse... Eks niimoodi lüpssta lehma veel praegugi kitsastes hämarates kodulautades.

Kuid kolhoosi- ja sovhoosifarmides on kõik teisiti. Veisefarmid on suured, puhtad, valged ja soojad hooned. Igas farmis on oma paarsada lehma. Öhtuti säravad ruumid elektrituledes. Lehmad seisavad pikkades ridades ja küünitavad kaelu söimele poole. Läbi vahekäigu sõidab ratastraktor, vedades järel söödajagamiskäru. Kärust langevad söimesse silokuhilad. Lehmad nosivad silo. Siis pannakse käima tõstuk ja see toob laepealselt heinapallid alla. Hein jagatakse lehmadele laiali. Kui nüüd mõni lehm juua tahab, torkab ta nina posti küljes asuvasse joogiautomaati. Seadeldise klapp vajub alla ja vesi voolab jooginõusse. Talitajatel on seljas valged kitlid ja peas valged rätikud. Algab lüps. Kõigepealt puhastatakse lehmadel udarad. Siis pannakse nisade külge pika vooliku otsas asuvad lüpsikannud. Tuks-tuks-tuks hakkab pump töötama ja voolikusse tuleb piimajuga. Voolikust voolab piim lae all olevate läbi-paistvate plastmass- või klaastorude kaudu kõrvalruumis asuvasse jahutuspaaki. Mõnes kolhoosis või sov-

hoosis, kus on eriti suured veisefarmid, aetakse lehmad lüpsiajaks lüpsiplatsile. Ikka järjekorras, paarkümmend lehma korraga. Lüpsiplats asub farmi ühes otsas ja seal on lüpsmiseks kõik seadmed.

Lüpsiplatsil ootab lehma jõusööt. Lehmad nosivad jahu ja sel ajal paneb talitaja käima lüpsimasina. Piim

voolab torusid pidi jahutuspaaki.

Kui lüps on läbi, lähevad talitajad koju. Ainult valvur jääb farmi. Lehmad mäletsevad rahulikult. Piimaruumis aga undab vaikselt jahutusseadmestik. Siis sõidavad farmi juurde tsisternautod. Värskest lüpsitud ja jahutatud piim viiakse linna — kombinaati.

KAIDO LIIVA

Lüpsiplats Väimela Sovhoositehnikumi veisefarmis.

Pildistanud GUSTAV GERMAN

Lipp

**EEMAL PAISTAB TORNİ TİPP,
SELLES LEHVİB TUULES LİPP.
KAUNİST SIIDIST LİPP ON SEE,
İGAL' LAPSEL' RÕOMU TEEB.**

**SELLEL LİPUL VIISNURK PEAL,
ET EI RAHU KAOXS MEİL EAL.
KULDNE TÄHT SEE HELENDADES
SÄRAB KÕİGIS LINNADES.**

PEETER KALJUMÄE,
Pärnu 6. 8-kl. Kooli
II-a klassi õpilane

TUTVUSTAME VÕİSTLUSTÕİD!

Kingsepp

KİNGSEPP VASARAGA TAÕB,
NAELU KİNGADESSE LAÕB.
NÕÕD KÄİVAD EMA, İSA, LAPS
KİPS-KÕPS, KİPS-KÕPS.

VILMA MÕLDER,
Sargvere 8-kl. Kooli
III klassi õpilane

Tants

TRİLLALLA, TRALLALLA,
LAPSED, LÄHME TANTSİMA!
KES EI TULE TANTSİMA,
SEE HAKKAB KOJU VANTSİMA.

ANDRA LİLLEMÄE,
Tallinna Muusikakeskkooli
II-b klassi õpilane

Illustreerinud Tallinna 7. Keskkooli
I-a klassi õpilane STEN TOPAASIA.

Lembit Sinioru mälestuskivi

Lembit Siniorg oli Võrumaa mees, kes võitles Suures Isamaasõjas partisanina. Kord saadeti ta ülesannet täitma kodukanti ja kuna tee viis läbi Põlva, läks Lembit ka Eostesse omakseid vaatama.

Sama päeva õhtul aga tulid fašistliku Omakaitse mehed ja viisid Lembitu kaasa. Arvatavasti hukati ta Tartus. Lembit oli siis alles 20-aastane. Partisani ema, kes elab Põlvas, ei teagi oma poja hukkumispäika.

Eoste küla lähedale metsaserva asetati Lembit Siniorule mälestuskivi. Sellelt loeme: «Siin katkes partisan Lembit Sinioru võitlustee 2. septembril 1943. a.» Põlva Keskkooli pioneerimalev kannab nüüd Lembit Sinioru nime. Pioneerid toovad partisani mälestuskivi juurde lilli.

Ka meie õega puhastame tihti mälestuskivi ümbrust ja viime kivile lilli.

VAIKO RAUDSEPP,
Himmaste Algkooli III klassi õpilane

Laulupoisid

KÕİK SAARE POİSID KOKKU TULİD,
KES TRAGİD LAULULAPSED OLİD.
Nİİ KİNGİSSEPAS POİSTEKOOR
SAI MOODUSTATUD VÄGA NOOR.

SIIS KUI TEİSTEL PUHKEPÄEVAD,
LAULUPOİSID LAULMA LÄEVAD.
SOOV ON SÕİTA PEALİNNA,
LAULUPEOLE SUVEL MINNA.

HEINI REINFELD,
Kingissepa 8-kl. Kooli
II-a klassi õpilane

TÄHELEPANU, TÄHELAPSED!

Veebruarikuus on Nõukogude armee sünnipäev. Sinu kool tähistab seda päeva suusamatkaga «Jäljed lumel». I—III klassi laste matka pikkuseks on viis kilomeetrit. Aga kui suusad hästi libisevad, võib suuremagi matkatiiru teha.

Muidugi lähed ka sina matkale. Sea siis suusad aegsasti korda.

Ja mis veel tähtsam — harjuta sõitu ka! Kui aga ilmataat alt veab ja lund pole, mine kindlasti jalgsimatkale.

Pärast retke löika «Matkaja kaardike» välja, täida ära ja saada «Tähekesse» toimetusele.

JÄLGEDE LEHT

SIIN ON JÄNES HÜPANUD.

SIIN ON REBANE KÖNDINUD.

SIIN ON REBANE JOOKSNUD.

SIIN ON ORAV HÜPANUD.

SIIN ON NUGIS HÜPANUD.

SEE ON
KOERA
KÄPAJÄLG.

SEE ON
HUNDI
KÄPAJÄLG.

MATKAJA KAARDIKE

«TÄHEKESE» TOIMETUSELE.

MINU NIMI ON _____

ÕPIN _____

KOOLI _____

KLASSIS.

SUUSAMATKAL «JÄLJED LUMEL» KÄISIN _____

VEEBRUARIL.

SUUSATASIN UMBES _____

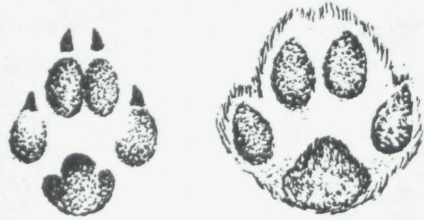
KM.

SEE ON METSSEA JÄLJERIDA.

SEE ON PÖDRA JÄLJERIDA.

SEE ON
KÄHRIKKOERA
KÄPAJÄLG.

SEE ON KARU JÄLJERIDA JA KÄPAJÄLG.

SEE ON ILVESE KÄPAJÄLG JA JÄLJERIDA.

KUHU MA SUUSATASIN! _____

MIDA MA MATKAL NÄGIN! _____

Tikupikk

E lasid taat ja eit. Nende lapsed ei hoolinud ühestki asjast, lõhkusid puha puruks. Ei need lapsed siis ka oma kodust hoolinud: nii kui said, lahkusid alatiseks. Eite-taati jäid kahekesi ega olnud neil majas muud tervet eset järel kui prillid ja pähkel.

«Hea seegi!» ohkasid nad.

Kuid talve tulekul hakkas pähkel praksuma. Taat kohkus, eit kiljatas. Korraga kargas pähklist pisike poiss esile, hüüdis:

«Tere, isa ja ema!»

Eit ja taat rõõmustasid pähklist sündinud poja üle. Et too oli vaid tuletiku pikkune, kutsusid nad teda Tikupikuks. Eit korraldas talle tikutoosi sisse pehme aseme, õmbles põllepaelast punased püksid. Taat kinkis talle puntra nõõrijuppe, paremat anda polnud.

Tikupikk mängis nüüd nõõrijuppidega ja sidus agaralt igale poole sõlmi. Varsti muutus ta nõnda osavaks, et sidus sõlme ka sinna, kuhu käsi ei küündinud.

«Võiksid veel tähtede veerimist ning kümneni lugemist õppida,» soovitas eit. Tikupikk vastu:

«Sõlmede abil tulen niisama toime, kuni suuremaks sirgun.»

Ent kogu pere kurvastuseks ta ei sirgunud. Mõodus kuu, mõodus teine, kolmas, ikka mahtus ta tikutoosi magama, supilusikasse suplema. Lõpuks lausus taat:

«Eit, ulata prillid. Uurin, mis me silmaterakese kasvu takistab.»

Eit komberdas aknalaualt prille võtma. Aga üks majas, kus kõik katki, oli ka aknaruut katki. Prillid libisesid eide peost läbi klaasiprao aeda. Supsti kadusid nad sügavate hangede alla, sest parajasti sadas lund kui kotist.

«Millega ma enam su kasvu takistajat uurin,» tusatses taat.

Tikupikul oli koguni nutt varuks.

«Toon prillid tagasi,» pakkus ta.
 «Mõni tagasitooja! Lähed ja kaod viimaks sinagi. Pole
 meil vanaduses rõõmu ega tuge.»
 Et poiss ei pageks, toppisid taati-eite pisimadki pilud
 kinni, panid ukse-akna kõvasti haaki. Kui nad õhtul
 uinusid, tõusis Tikupikk siiski tasakesi asemelt, sest mõt-
 les prillidele. Ta heitis nõorijupi uksele ümber sõlme,
 ronis nõoripidi üles ja puges läbi lukuaugu.
 Eeskojas jälle maha laskunud, jorutas Tikupikk enda-
 misi:

«Ma seon sõlmi pliks ja plaks.

Kui ainult prillid kätte saaks!»

Järsku kostis nurgast kastist hää:

«Kui nii osavalt sõlmi seod, ehk suudad mind siit välja
 tõmmata.»

«Kes sa oled?»

«Olen... Oot-oot, kes ma olen?... Su vennad-õed
 mind katki lüüa ei jaksanud, aga vembraga pähe viru-
 tasid küll, nii et ma hästi ei mäleta... Ahjaa, vist olen
 Ummiaarel.»

Tikupikk hüppas kaksiti kasti servale. Kast oli täis kat-
 kisi lelusid. Nende vahele litsutud Ummiaarlist paistis
 paljalt ninaots. Sellegipärast mõistis Tikupikk talle nõo-
 rijupi ümber kere visata ja ta välja vinnata. Mehikesel
 oli vembrahoobist suur muhk peas. Muhku häbelikult
 peoga kattes sõnas ta:

«Tuhat tänu!... Sina mainisid, et otsid prille?»

«Jah. Aiast hangede alt.»

«Oot-oot, kuidas sa hangede alt prillid kätte saad...
 Ahjaa, pead hangede pealt ära koristama. Aitasid mind,
 mina aitan sind, hangin tööriistu. Muidugi on need
 tükkideks taotud, kuid eks sina sõlmi nad kokku.»

Ummiaarel andis Tikupikule riistatükke. Oma muhkus
 peaga mäletas nende nimedest samuti vaid tükke:

«... abida... ühve... eha... uud... elk... äru. Ah-
 jaa, saad ka tükkideks taotud masinaid: ... kavaato...
 akto... allur... eehööve... uldoose...»

Siin peame jutu katkestama. Sest Tikupikk asus tükke
 nõorijuppidega kokku siduma ning see võtab tal aega.
 Seni mõistatage teie riistade ja masinate õiged nimed
 ära! Ühtlasi joonistage nende pildid Tikupikule eesku-
 juks. Muidu sõlmib ta veel valed tükid ühte: ... uua
 ... elguga või ... äru ... ehaga.

Illustreerinud EDGAR VALTER

ELKNO Keskmittee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lastejakiri «Täheke» nr. 2 —
 1975, XVI aastakäik, ilmub üks kord kuus, EKP Keskmittee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tal-
 linn 200 101, Pärnu mnt. 67-a.

Kollegium: E. Haamer, V. Koikas, E. Mardi (peatoimetaja), H. Mänd, A. Piirma, H. Rattiste.
 Kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Hurt, vanemkorrektor E. Orgmets.
 Telefonid: vastutav sekretär 681-319; kunstiline toimetaja 681-321; koostööle, teadus, tehnika
 681-315; kirjandus, kirjad 681-317; vanemkorrektor 681-316; üldtelefon 681-318.

Laduda antud 31. XII 1974. Trükkida antud 22. I 1975. Trükiaru 68 000. Paber 90×60/8.
 Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2,65 MB-01543. Tellimise nr. 3488. EKP Keskmittee
 Kirjastuse trükkikoda, Tallinn 200 001, Pärnu mnt. 67-a.

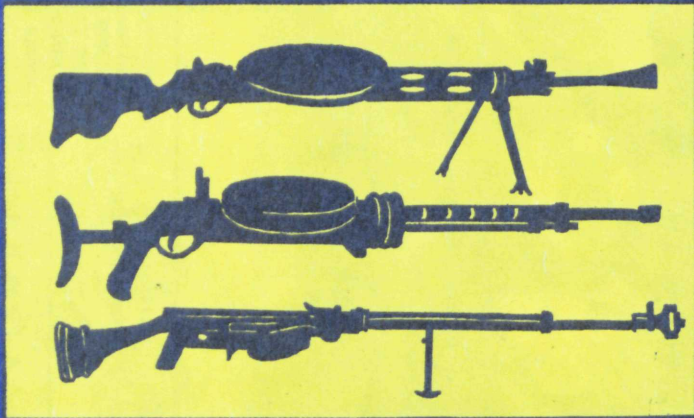
Esikaanel Tallinna 22. Keskkooli õpilaste
 MONIKA LODJA, RIINA SMIRNOVA,
 ARE ENOKI, MARJE MÖLDRE, MARGIT
 VAINO ja MARTI MOOSAARE ühistöö
 «Meie armee».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Со-
 вета Пioneрской организации Эстонской
 ССР «Тяжеке» («Звездочка»). На эстон-
 ском языке. Выходит один раз в месяц.
 Типография Издательства ЦК КП Эстонии.
 Tallinn, 200 001. Печур маантес, 67-а. Ар-
 рес редакция: ЭССР, Tallinn, 200 101.
 Печур маантес, 67-а. Цена 15 коп.
 Заказ № 3488. Тираж 68 000.

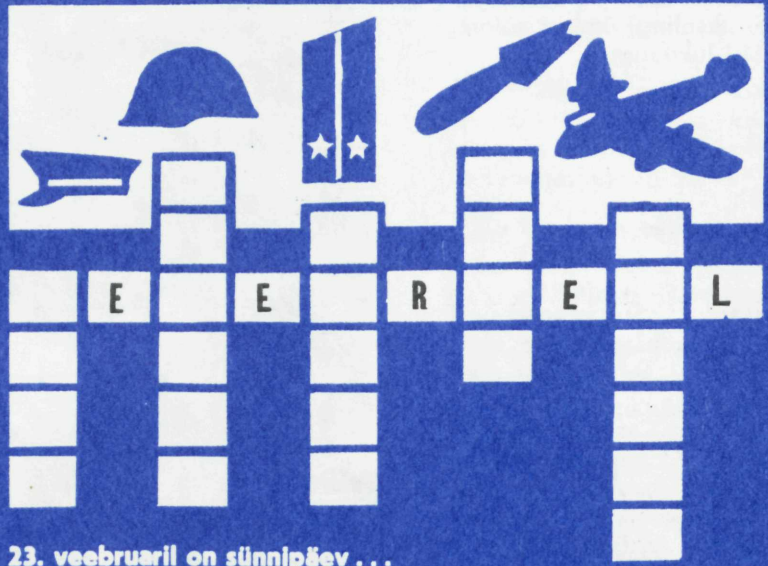

A A D D E K L M N P R S S S T U Ö Ö

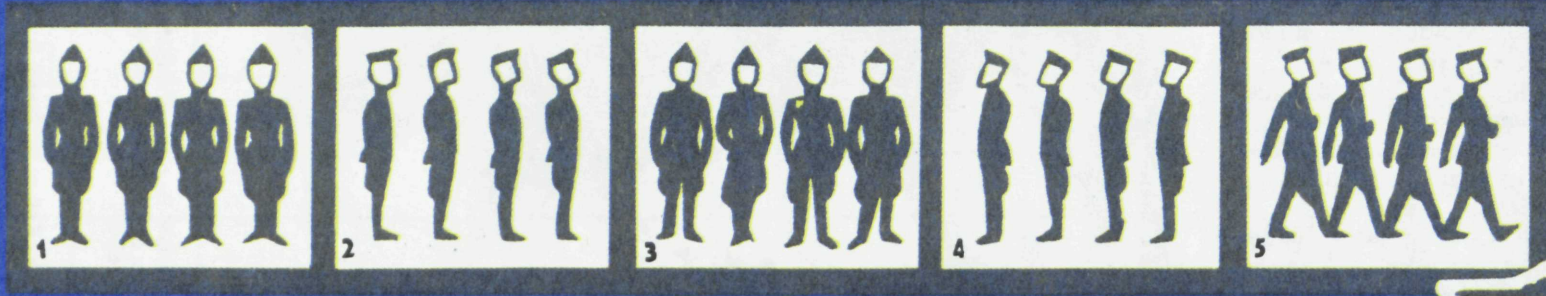
Neid tähti ruutudesse asetades lahenda mõistatus!

Silin näed mõningaid Suure Isamaasõja aegseid relvi. Uuri välja, missugune neist on tankikuulipilduja, missugune jalaväe tankitõrjepüss ja kergekuulipilduja.

23. veebruaril on sünnipäev ...
Lause lõpu saad põikrea tähtedest.

Seersant oli oma jao reameestega riviõppusel. Seersant andis käskluse: «Jagu, valvell!» Seejärel andis ta uue käskluse: «Jagu, parem pool!» Siis: «Jagu, ümberpöörd!» Siis «Jagu, samm mars!» Siis: «Jagu, seis! Jagu, parem pool! Vabalt!» Sellest riviõppusest on viis pilti. Kuid need on segamini aetud. Missuguses järjekorras peaksid pildid olema?

Joonistanud KARIN NIINEPUU

